

have været højt naiv, lidet forudseende og slet ikke kendt med dette Lands politiske Stilling, som har gjort sig mere overdrevne Forestillinger om, hvad der skulde ske, naar dette Ting, der er blevet haanet paa den mest ubarmhæertige Maade af denne Regering, sat ud af Spillet, optog det, vi kaldte Arbejdet. Og hvad var det, som det derved gjorde? Det gjorde to Ting, nemlig behandlede Finansloven og deltog i Behandlingen af Lovforslag, som Regeringen forelagde, eller som kom ind ved privat Initiativ. At dette, som nu sker, er en alvorlig Sag, synes jeg altsaa, at ogsaa Debatten viser, den viser, at der her virkelig sker noget i Landet, som er et Brud med, hvad der tidligere er sket, noget, som er en Vending i dansk Politik. Og hvorfor ville de Herrer dække derover? Man var sandelig ellers ikke staaet op fra begge Sider og havde ikke ført saadanne Tale, hvis det ikke stod klart for os alle, at det var noget nyt, der begyndtes paa. Fordi det er noget nyt, behøver det jo ikke at være noget slet. Jeg vil absolut se at vogte mig for at bruge meget stærke Udtryk. Jeg hørte, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgfreds (Wingel) ogsaa havde noget imod stærke Udtryk, men naar man hørte hans Tale, vil jeg dog ikke sige, at han just fulgte sit eget Eksempel, men det bliver jo forøvrigt en privat Sag. Jeg har endnu nogle Ord til det ærede Medlem, som jeg kan knytte hertil, men jeg skal forøvrigt komme tilbage til ham. Det ærede Medlem sagde, at vi levede i Forvrøvlingspolitikens Tid. Hvad kan det ærede Medlem mene dermed — hvis det ikke igen er noget rent personligt, hvad jeg dog ikke kan antage? Den Politik, der er ført af Folketinget, er en Forvrøvlingspolitik? Det ærede Medlem har været med til den Politik ligesom mange andre Medlemmer, og det er dog ganske underligt paa den Maade at haane sit eget Værk, at besudle sin egen Nede, saaledes som de Herrer nu ere med til, blot fordi de gøre en Vending, som jeg forøvrigt anser for meget betydelig, og som de Herrer i Virkeligheden ogsaa anse derfor. Denne Politik er ogsaa af den Grund en betydelig Forandring, fordi den overhovedet berører vort konstitutionelle Liv her i Landet paa anden Maade, end al Forhandlingspolitik tidligere har gjort, og det gør den, fordi den beskæftiger sig paa en saa særdeles Maade med Skattevæsenet her i Landet, med den Maade, hvorpaa Pengene komme ind i Statskassen. Naar vi sidde under et Ministerium, som har den Opgave at bruge Pengene imod dette Tings Billie, som fuldstændig tilfide-

sætter Bevillingsmyndigheden, er det en meget daarlig Sag at komme ind paa Spørgsmaalet om at bevilge en ny Skat til et saadant Ministerium, og naar man dog gør det, gør man det, fordi man til en vis Grad har opgivet Været, maa jeg tro, kaster Brag paa alt, hvad der er gjort i den senere Tid, og mener, at der maa tages fat fra en anden Ende, noget, jeg ikke direkte vil bedømme, men som jeg kun vil have et noget andet end det, vi tidligere have sagt. Da vi flog ind paa Forhandlingspolitikken her i Tinget, kunne de Herrer vist erindre, hvorledes Tilstanden havde været i Forvejen. Den var den, at vi havde forkastet Finansloven i 1885, vi toge da Finansloven op til ny Behandling og vedtog noget, om hvilket det er ganske bekendt, at det skulde fortsættes gennem alle Stadier. Det var den første Virkning af Forhandlingspolitikken, og den var jo slet ikke ringe, og der er vel ingen her til Stede, som vil sige, at den intet betød. Det var i Virkeligheden at opgive en Protestpolitik, hvis Følger vi havde set, og hvis Konsekvenser vi havde ført ud til dens yderste Grænse, og dernæst begyndte vi saa paa det, man kunde kalde almindeligt Arbejde her i Tinget. Man ventede sig ikke noget stort af den Politik, det er umuligt, at nogen kunde gøre det. Der var saaledes intet Menneffe, der for Alvor kunde vente en Retsreform under den nuværende Justitsminister. Naar en Justitsminister har regeret Retsplejen her i Landet, saaledes som den nuværende har gjort, har udstedt provisoriske Straffelove og provisoriske Presselove, har sørget for nye Dommere og brugt Kommissionsdommere o. s. v., har sørget for nye Politibetjente og Gendarmer, saa maatte det være en underlig Demokrat, som vilde vente af denne Justitsminister en Retsreform, som Demokratiet kunde være tjent med. Og der var heller ingen, som vilde vente, at vi kunde enes med den nuværende Finansminister om en Finanspolitik, som svarede til Demokratiets Liv. Finansministerens virkelige Finanspolitik er den at bruge Penge imod dette Tings Billie, at kunne regere uden virkelig Bevillingsmyndighed, givet ham herfra — hvorledes have de Herrer saa nogenstunde troet at kunne enes med den nuværende Minister om den Art Ting? Det have de ikke kunnet tro, det er umuligt. Hvis nogen skulde ville staa op her i Tinget og sige, at de ventede, at den Forhandlingspolitik, vi førte, kunde gennemføre store, gennemgribende Reforme her til Lands, saa vil jeg sige, at de ere naivere end Folketingsmænd, der dog ellers ere ret drevne Personer, pleje at være.